

Lili je vztrepetala naenkrat in je dregnila Malko s komolcem:

„Glej, kako smo zapuščeni... In lani! Vse je bilo lepó, nihče ni mislil kaj o smrti. Sedaj pa... sedaj... O mamica, o tatinek, dobri tatinek!“...

Malka jo je komaj slišala; glavo globokoupognjeno, je klečala ob križu in je molila. Njena bela lica so bila resna, prezgodnja boleost je ležala na njih. Vzdrnila se je in se je ozrla.

„O Lili! Saj je bila božja volja... Ozri se in poglej: nismo sami... Ah, Lili, moliva za mamico in papana, še en Očenaš, saj jutri je vseh mrtvih dan“...

O zapuščeni, o ubogi!... Jokali in molili so, solze pa so tekle in močile grob, napajale so ga z bridkostjo... Fini je imela ves obraz objokan. Tenke ročice je držala sklenjene nad prsmi in je molila. Lili je vzdrhtevala v joku in je zrla na Križanega...

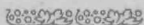
Do večera so ostali na pokopališču in niso vedeli, kedaj se je zmračilo; tako hitro je minul čas. In tedaj so vreli ljudje proti domu...

Lili, Fini, Malka, Jelči in Ferko so šli skupno po stezi, ki je držala v vas. Mrak se je večal, na nebu so zagorele zvezde; žalost v mladih srcih je ginila in rastlo je zaupanje na življenje...

„Jutri bo vseh mrtvih dan...“ Šli so tiho in nemo in so komaj vedeli, kdo da je izpregovoril te besede. Fini je držala Jelči za roko in se je bala.

Od severa sem je pa bril oster, leden veter...

Cvetinomiški.

Saj sem obljubil.

Na Francoskem je šel deček k prvi sv. izpovedi. Ko je bilo vse opravljeno, ga vpraša izpovednik, bo li kmalu zopet prišel. Deček odgovori: „Ne!“ — Na vprašanje, zakaj da ne, odgovori: „Saj sem obljubil ljubemu Jezusu, da ne bom več grešil!“

